

ROMÂNIA
TRIBUNALUL NEAMȚ
B-dul Decebal nr.5
Piatra Neamț, 610012
Tel.0233212717, Fax 0233232363
E-mail: tr-neamt@just.ro
<http://portal.just.ro/103/SitePages/prezentare.aspx>

Nr.17/36A/I/2016
Din 22.07.2016

C Ă T R E

ELENA DUMITRACHE
edumitrache@ymail.com

Urmare solicitării dumneavoastră adresată Tribunalului Neamț și înregistrată la B.I.R.P. la data de 22.07.2016, sub numărul 17/36A/I/2016, vă comunicăm, în format electronic, copia hotărârii civile nr.724/AC pronunțată de Tribunalul Neamț la data de 07.12.2015, în dosarul nr. 145/321/2014*.

PREȘEDINTE TRIBUNAL,
ALINA MIHAELA PALANCANU

PUTĂTOR DE CUVÂNT,
Judecător, VALENTINA BACIU

GREFIER,
DANIELA MUNTEANU

ROMÂNIA
TRIBUNALUL NEAMȚ
SECȚIA I CIVILĂ

Ședința publică din 07.12.2015

DECIZIA CIVILĂ NR. 724/AC

Instanța constituită în complet de divergență din:

PREȘEDINTE – GB - judecător
- **DM - judecător**
- **LF - judecător**
- **MM - grefier**

La ordine a venit spre soluționare apelul formulat de reclamantul **NG**, împotriva sentinței civile nr. 729 din 18.03.2015 pronunțată de Judecătoria Târgu Neamț, în contradictoriu cu intimații – pârâți **BNR** – prin Sucursala Regională I - respectiv Agenția B, **MFP** – prin DRFPI și **SRI** reprezentat de Oficiul Juridic UM.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns apelantul – reclamant **NG** reprezentat de avocat **IP** cu împuternicirea avocațială seria BC nr. 279084/2015 și consilier juridic **CT** pentru intimata – pârâtă **BNR** – Sucursala Regională I și Agenția B, lipsă fiind celelalte părți.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care a învederat instanței următoarele:

- obiectul dosarului este obligația de a face;
- cauza se află la primul termen de judecată după repunerea pe rol în vederea soluționării în complet de divergență;
- stadiul procesual – apel;
- procedura de citare este legal îndeplinită;

Președintele completului de judecată aduce la cunoștință motivul repunerii pe rol, respectiv faptul că la deliberare opiniile celor doi membri ai completului de judecată au fost divergente, astfel că s-a repus cauza pe rol pentru a se relua judecata în complet de divergență.

Nemăfiind cereri de formulat ori probe de administrat, instanța acordă cuvântul părților pentru a pune concluzii asupra apelului.

Avocat **IP**, pentru apelantul – reclamant **NG** susține pe larg motivele de apel, arătând că acesta a declarat în termen legal apel împotriva sentinței civile nr. 729 din data de 18.03.2015 a Judecătoria Târgu Neamț, pe care a criticat-o pentru nelegalitate și netemeinicie deoarece cauza a fost analizată numai din perspectiva excepțiilor invocate, nu și a fondului ei, iar motivarea soluțiilor adoptate este inconsistentă.

Reiterează argumentele din acțiune și din răspunsurile la întâmpinările pârâților și arată că **SRI** are calitate procesuală pasivă chiar dacă doar o anumită unitate militară se ocupă cu reprezentarea apelantului - reclamant în instanță, iar împrejurarea că până la data de 31.12.2009 a existat o cale specială de restituire a obiectelor din metal prețios, aceasta nu exclude calea dreptului comun, mai ales că dovezile preluării abuzive a obiectelor revendicate a obținut-o după accesul la dosarul **CNSAS**.

Solicită admiterea apelului așa cum a fost formulat, modificarea în tot a sentinței apelate, iar pe cale de consecință admiterea acțiunii așa cum a fost formulată; cu cheltuieli de judecată.

Consilier juridic CT, pentru intimatele –pârâte BNR și BNR – prin Sucursala Regională I susține pe larg apărările formulate prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei, solicitând respingerea apelului ca nefondat și menținerea hotărârii atacate, ca fiind temeinică și legală.

În considerarea dispozițiilor art. 394 Noul Cod de procedură civilă, declară dezbaterile închise, după care,

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra apelului civil de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 21.01.2014 sub nr. 145/321/2014 pe rolul Judecătoriei Tîrgu Neamț reclamantul **NG** a solicitat, în contradictoriu cu pârâtele **BNR**, **MFP** și **SRI**, obligarea primei pârâte să îi restituie 4 monede din aur cu un conținut de 23,12 g aur fin și o verighetă cu un conținut de 1,22 g aur fin; obligarea, în solidar, a BNR și a MFP la plata sumei de 8000 lei reprezentând lipsa de folosință a acestor bunuri precum și a sumei de 5000 lei cu titlu de daune morale pentru refuzul de restituire pe cale amiabilă a acestor bunuri; obligarea SRI să îi restituie o medalie și o diplomă de absolvire a gimnaziului Regina Maria din Tîrgu Neamț sau suma de 1500 lei, în cazul imposibilității de restituire în natură; obligarea aceluiași pârât să îi plătească suma de 20.000 lei cu titlu de daune morale pentru distrugerea documentelor din arhiva personală și familială a avocatului BD, cu cheltuieli de judecată.

În motivare a arătat că la data de 15.07.2013 a solicitat Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității accesul la dosarul întocmit de fosta Securitate autorului său, avocatul BD, decedat la data de 15.07.1973, precum și restituirea obiectelor și înscrisurilor ridicate din arhiva personală și profesională a avocatului cu ocazia percheziției din data de 23.11.1966, la care a fost martor.

La data de 26.09.2013 i s-au eliberat copii după documentele din dosarul autorului său precum și unele din înscrisurile confiscate de la acesta iar din procesele verbale întocmite de fosta Securitate la data de 23.11.1966 și la data de 15.04.1967 reiese că celelalte înscrisuri confiscate – respectiv 6 agende, 125 de scrisori, 125 file de însemnări, memorii, plângeri, adnotări, 7 caiete cu diverse alte însemnări – au fost distruse prin ardere.

Din documentele eliberate de CNSAS a constat că în urma unei percheziții dispuse de fosta Securitate de la autorul său s-au ridicat 4 monede și o verighetă din aur care au fost predate BNR la data de 30.12.1966.

A mai arătat că la data de 02.10.2013 a solicitat BNR să îi restituie obiectele din aur, că prin Adresa nr. 2145/10.10.2013 pârâta a recunoscut primirea acestor obiecte, care ulterior ar fi fost valorificate în folosul Statului Român. Pârâta a menționat și că de la data de 31.12.2009 nu mai are calitatea de reprezentantă a Statului Român în cauzele privind restituirea metalelor prețioase și că poate restitui astfel de obiecte doar în baza unui titlu executoriu.

Întrucât pârâtele BNR și MFP s-au folosit de obiectele din aur timp de 48 de ani, timp în care autorul său și el însuși au fost lipsiți de această posibilitate, solicită obligarea celor doi pârâți să îi plătească echivalentul lipsei de folosință pe baza dobânzii legale din anul 1966 până în prezent, respectiv suma de 8000 lei, precum și suma de 5000 lei cu titlu de daune morale pentru refuzul de restituire pe cale amiabilă a obiectelor din aur.

De asemenea, întrucât SRI este succesorul în drepturi și obligații al fostei Securități, consideră că acesta trebuie să îi plătească daune morale pentru distrugerea documentelor confiscate din arhiva autorului său.

În dovedire a solicitat încuviințarea probei cu expertize, prezumții și înscrisurile atașate în copie la acțiune, respectiv certificate de stare civilă și certificatul de moștenitor, demersurile la CNSAS și BNR, dosarul de securitate eliberat de către CNSAS, acte de studii și demersurile autorului său la autoritățile comuniste.

Pârâtul MFP a depus întâmpinare prin care a invocat excepția inadmisibilității acțiunii în revendicare de drept comun, în condițiile în care există o procedură specială și

derogatorie în materia restituirii obiectelor din metal prețios reglementată de OUG nr. 190/2000, republicată; excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului, deoarece nu a făcut dovada calității sale de succesor al defunctului BD, precum și excepția prescripției dreptului material la acțiune.

A arătat că restituirea obiectelor din metale și pietre prețioase preluate în mod abuziv de stat se putea solicita până la data de 31.12.2009, în baza OUG nr. 190/2000, care reglementa o acțiune în revendicare specială, astfel că nu este admisibilă o acțiune întemeiată pe dreptul comun deoarece din propria lui culpă reclamantul nu a efectuat demersurile prevăzute de actul normativ indicat până la termenul limită de 31.12.2009. Reclamantul nu poate să aleagă între legea generală și legea specială pentru valorificarea dreptului pretins iar în jurisprudența sa Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că statele sunt libere să adopte sau nu măsuri speciale de reparație, iar dacă înțeleg să adopte astfel de măsuri, sunt libere să impună și condiționări privind natura și cuantumul despăgubirilor precum și de ordin procedural, inclusiv un termen de solicitare a despăgubirilor.

Pârâta a mai arătat că eventuala restituire în natură a obiectelor din aur include și daunele pentru lipsa de folosință, că daunele morale nu sunt dovedite, nici dreptul exclusiv de proprietate al reclamantului asupra obiectelor revendicate.

Pârâtul SRI a depus întâmpinare prin UM B, în care a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive deoarece Oficiul Juridic este singura unitate abilitată să asigure reprezentarea intereselor sale în justiție.

La termenul de judecată din data de 24.06.2014 reclamantul a precizat că își întemeiază acțiunea pe dreptul comun și că în subsidiar invocă și dispozițiile OUG nr. 190/2000.

Prin sentința civilă nr. 729 din data de 18.03.2015 Judecătoria Tîrgu Neamț a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului SRI, iar pe fond a respins ca inadmisibilă (pe calea dreptului comun) și ca tardivă (pe calea legii speciale) acțiunea formulată în contradictoriu cu ceilalți pârâți.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța de fond a reținut, în privința excepției lipsei calității procesuale active a reclamantului, că excepția nu este întemeiată deoarece din Certificatului de moștenitor nr. 94/25.11.2014 reiese că reclamantul este unicul moștenitor al autorului BD, în calitate de nepot de soră.

Este întemeiată însă excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului SRI deoarece UM B este singura unitate abilitată să reprezinte intereselor acestui pârât în litigiile aflate pe rolul instanțelor.

Și excepția inadmisibilității acțiunii în revendicarea bunurilor pe calea dreptului comun a fost considerată admisibilă de către prima instanță, pentru următoarele considerente:

Prin art. 6 alin. 2 din Legea nr. 213/1998 s-a prevăzut că bunurile preluate de stat fără titlu valabil, inclusiv cele obținute prin vicierea consimțământului, pot fi revendicate de foștii proprietari sau de succesorii acestora, dacă nu fac obiectul unei legi speciale reparatorii.

Prin OUG nr. 190/2000 s-au reglementat măsuri reparatorii pentru restituirea obiectelor din metale prețioase, aliaje ale acestora și pietre prețioase, care au fost preluate în mod abuziv în perioada 1946 - 1990, astfel că, după intrarea în vigoare a acestui act normativ, dispozițiile art. 6 alin. 2 din Legea nr. 213/1998, raportate la cele ale art. 563 din Codul civil, nu mai pot constitui temei pentru revendicarea bunurilor ce intra sub incidența sa.

A mai reținut și că din perspectiva Curții Europene a Drepturilor Omului, nu ridică nicio problemă respingerea ca inadmisibilă a unei acțiuni în revendicare întemeiate pe dispozițiile dreptului comun, dacă în circumstanțele concrete ale cauzei procedura prevăzută de legea specială reprezintă o cale efectivă. În normele metodologice de aplicare a OUG nr. 190/2000 s-a prevăzut că, în baza unor hotărâri judecătorești irevocabile, se restituie astfel de obiecte care au fost confiscate în mod abuziv în perioada 1946 - 1990, în măsura în care se regăsesc în depozitul BNR, iar dacă au fost valorificate, se achită contravaloarea lor, calculată la prețul practicat de BNR la data plății.

În raționamentul Curții negarea accesului la instanță pe calea dreptului comun poate fi acceptată în condițiile în care calea specială oferită este una efectivă, respectiv dacă permite atingerea rezultatului ce ar fi fost atins pe calea dreptului comun.

Având în vedere că efectul admiterii acțiunii în revendicare de drept comun constă în restituirea bunului în natură sau, dacă acest lucru nu mai este posibil, obținerea unor despăgubiri, și că OUG nr. 190/2000 a prevăzut o cale efectivă, aptă să conducă la restituirea în natură sau la plata unei despăgubiri rezonabile pentru metalele prețioase, aliajele acestora și pietrele prețioase confiscate abuziv în perioada 1946 - 1990, instanța de fond a apreciat că excepția inadmisibilității acțiunii este întemeiată deoarece reclamantul a avut la dispoziție o cale efectivă de valorificare a dreptului pretins.

Și excepția tardivității cererii de restituire formulată în baza OUG nr. 190/2000 a considerat-o admisibilă deoarece prin art. 26 alin. 1 din acest act normativ s-a prevăzut că asemenea cereri pot fi depuse până la data de 31.12.2009, iar reclamantul a depus cererea abia la data de 21.01.2014.

Față de modul de soluționare a excepțiilor lipsei calității procesuale pasive a pârâtului SRI și a celor privind inadmisibilitatea și tardivitatea acțiunii, prima instanță a considerat că nu se mai impune soluționarea celorlalte excepții invocate de pârâți.

Împotriva sentinței civile nr. 729 din data de 18.03.2015 a Judecătorei Tîrgu Neamț a declarat în termen legal apel reclamantul NG care a criticat-o pentru nelegalitate și netemeinicie deoarece cauza a fost analizată numai din perspectiva excepțiilor invocate, nu și a fondului ei, iar motivarea soluțiilor adoptate este inconsistentă. După ce a reiterat argumentele din acțiune și din răspunsurile la întâmpinările pârâților, a arătat că SRI are calitate procesuală pasivă chiar dacă doar o anumită unitate militară se ocupă cu reprezentarea lui în instanță, iar împrejurarea că până la data de 31.12.2009 a existat o cale specială de restituire a obiectelor din metal prețios, aceasta nu exclude calea dreptului comun, mai ales că dovezile preluării abuzive a obiectelor revendicate a obținut-o după accesul la dosarul CNSAS.

Cererea de apel a fost înregistrată pe rolul Secției a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal a Tribunalului Neamț la data de 25.06.2015 sub nr. 145/321/2014, care, prin încheierea din data de 06.07.2015 a dispus scoaterea cauzei de pe rolul său și înaintarea dosarului spre competență soluționare Secției I Civilă a Tribunalului Neamț.

Dosarul a fost înregistrat pe rolul acestei din urmă secții la data de 15.07.2015 sub nr. 145/321/2014* iar apelul a fost în mod legal timbrat cu 878 lei taxă judiciară de timbru.

Intimata - pârâtă BNR a depus întâmpinare (f. 4 - 6) prin care a reiterat, practic, argumentele din întâmpinarea depusă la judecata în fond.

Intimatul - pârât SRI a depus și el întâmpinare (f. 11 - 12) prin care a solicitat respingerea apelului și menținerea ca legală și temeinică a sentinței apelate și a menționat că Departamentul Securității Statului, care funcționa în cadrul Ministerului de Interne, a fost desființat prin Decretul nr. 33.12.1989, iar SRI a fost înființat prin Decretul nr. 181/26.03.1990, fără a se prevedea o procedură de preluare sau de transfer a drepturilor și obligațiilor fostului Departament al Securității Statului. Din acest motiv SRI nu are calitate procesuală pasivă în capetele de cerere care îl vizează.

Examinând legalitatea și temeinicia sentinței apelate în raport de motivele invocate precum și din oficiu, potrivit art. 479 din noul Cod de procedură civilă, instanța de apel constată, cu opinia majoritară a completului de divergență, că apelul declarat de reclamant este fondat urmând a fi admis pentru următoarele considerente:

Întrucât calitatea procesuală pasivă reprezintă identitatea dintre persoana pârâtului și cel care este obligat în raportul juridic dedus judecării, este în mod evident greșită soluția de admitere a excepției lipsei calității procesuale pasive a SRI pe considerentul că doar UM B ar fi abilitată să reprezinte intereselor acestui pârât în litigiile aflate pe rolul instanțelor. Calitatea procesuală pasivă a unei persoane juridice nu se reține în funcție de unitatea, biroul, departamentul etc. care se ocupă de reprezentarea în justiție a respectivei persoane, ci exclusiv pe criteriul menționat mai sus.

De asemenea, din prevederile art. 45 alin. 3 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea SRI, Tribunalul reține că „SRI preia spre conservare și folosință fondurile de arhivă ce privesc siguranța națională ale fostelor organe de informații cu competență pe teritoriul României.”

Din acest text de lege reiese, pe de o parte, că SRI a preluat totuși arhiva fostului Departament al Securității Statului, iar pe de altă parte că este irelevantă împrejurarea că nu s-a prevăzut o procedură de preluare sau de transfer a drepturilor și obligațiilor fostului Departament al Securității Statului. Fiind deținătorul fondului de arhivă al fostului Departament al Securității Statului, în patrimoniul pârâtului s-au transferat și drepturile și obligațiile legate de acest fond, inclusiv obligația de a restitui bunurile și obiectele ridicate în mod ilegal de la persoanele cercetate.

În vederea îndeplinirii cu rigurozitate a prevederilor art. 45 alin. 3 din Legea nr. 14/1992 SRI ar fi trebuit să încheie un proces - verbal cu obiectele și înscrisurile preluate de la fostele organe de informații și ar fi fost exonerată de obligația restituirii medalei și a diplomei de absolvire a gimnaziului Regina Maria din Tîrgu Neamț dacă ar fi făcut dovada că aceste obiecte nu mai existau la data preluării fondului de arhivă al fostului Departament al Securității Statului.

Așa fiind, instanța de apel constată, în opinia majoritară a completului de divergență, că este admisibil capătul de cerere privind obligarea SRI la restituirea acestor obiecte către reclamant și, în cazul în care acestea nu se mai găsesc, să îi plătească contravaloarea acestora, pe care o evaluează însă la suma de 1000 lei și nu 1500 lei, cât a solicitat reclamantul.

Nu este găsit însă admisibil capătul de cerere privind obligarea acestui pârât la plata daunelor morale pentru distrugerea documentelor din arhiva personală a avocatului BD deoarece reclamantul este ruda acestuia de gradul III și nu se poate susține că ar fi suferit un prejudiciu moral direct prin distrugerea acestor documente.

De asemenea, nu sunt întemeiate nici criticile la adresa soluției date capătului de cerere privind restituirea celor 4 monede din aur și a verighetii din aur deoarece, într-adevăr, modalitatea de restituire a obiectelor din metale prețioase care au fost preluate în mod abuziv de stat în perioada 1946 - 1990 a fost reglementată de OUG nr. 190/2000, republicată, care prin modificările succesive pe care le-a suferit a prelungit termenul de intentare a acțiunilor în vederea restituirii obiectelor din metale prețioase până la data de 31.12.2009.

Cum mama reclamantului, BN – prin intermediul căreia reclamantul vine la moștenirea autorului – a avut calitatea de martor asistent la percheziția din data de 30.11.1966, când s-au ridicat respectivele obiecte din aur (f. 29 - 30 dosar fond), nici reclamantul nu poate susține că nu a avut cunoștința de această împrejurare decât din copia dosarului de anchetă obținut de la CNSAS.

Dimpotrivă, faptul că însuși reclamantul a avut calitatea de martor asistent la percheziția din data de 23.11.1966, când s-au ridicat obiectele din arhiva personală și profesională a autorului său (f. 27 - 28 dosar fond), precum și faptul că reclamantul era de aproape 20 de ani partenerul sexual al autorului său (așa cum reiese din Ordonanța de refuzare a pornirii procesului penal din 13.02.1967 a Procuraturii Militare Bacău, aflată în copie la filele 37 - 42 ale dosarului de fond) denotă că reclamantul a cunoscut care au fost bunurile și obiectele ridicate de la autorul său și că ar fi avut posibilitatea să formuleze acțiunea în termenul prevăzut de OUG nr. 190/2000, republicată.

Pe de altă parte instanța de apel constată, în opinia majoritară a completului de divergență, că în mod just a apreciat prima instanță că nu este contrară jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului instituirea unui termen limită pentru exercitarea dreptului de a primi despăgubiri în baza unor măsuri reparatorii, precum și că după expirarea acestui termen nu se redeschide calea dreptului comun pentru obținerea acelorași despăgubiri. Dimpotrivă, necesitatea stabilității raporturilor juridice impune ca formularea și soluționarea cererilor de despăgubire pentru bunurile confiscate de regimul comunist să se facă într-un anumit termen.

Nici capătul de cerere privind obligarea pârâților BNR și MFP la plata de daune morale pentru refuzul de restituire a bunurilor pe cale administrativă nu este găsit întemeiat

deoarece, pe de o parte, un astfel de refuz nu este sancționabil de lege, iar pe de altă parte pentru că reclamantul nu a făcut dovada prejudiciului moral suferit în urma acestui refuz.

Pentru considerentele ce preced, în temeiul art. 480 alin. 2 și 3 din noul Cod de procedură civilă apelul declarat de reclamantul NG va fi admis, sentința apelată va fi schimbată în parte în sensul respingerii excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtului SRI și al obligării acestui pârât să îi restituie reclamantului medalia și diploma de absolvire a gimnaziului Regina Maria din Tîrgu Neamț sau contravaloarea acestora, pe care le evaluează la suma de 1000 lei.

De asemenea, vor fi respinse capetele de cerere având ca obiect obligarea pârâtului SRI la plata sumei de 20.000 lei cu titlu de daune morale și cel privind obligarea BNR și a MFP la plata de daune morale pentru refuzul de restituire a obiectelor din aur pe cale administrativă. Vor fi însă menținute dispozițiile din sentință referitoare la modalitatea de soluționare a capetelor de cerere privind restituirea în natură a celor 4 monede și a verighetei de aur ori a contravalorii acestora, precum și la plata lipsei de folosință a acestor bunuri, având în vedere soluția dată capătului de cerere principal.

Ca parte căzută în pretenții, în temeiul art. 453 din noul Cod de procedură civilă pârâtul SRI va fi obligat să îi plătească reclamantului suma de 120 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în fond și apel, proporțional cu cuantumul pretențiilor admise față de acest pârât.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite apelul declarat de reclamantul NG împotriva sentinței civile nr. 729 din data de 18.03.2015 pronunțată de Judecătoria Tg. Neamț, în contradictoriu cu intimații – pârâți **BNR** – prin Sucursala Regională I – respectiv Agenția B. **MFP** - prin DRFPI, și **SRI** reprezentat de Oficiul Juridic UM.

Schimbă în parte sentința apelată în sensul că:

Respinge ca nefondată excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâtul SRI și pe cale de consecință:

Admite capătul de cerere formulat de reclamantul NG având ca obiect obligarea pârâtului SRI la restituirea unei medalii și a unei diplome de absolvire, primite de autorul reclamantului, BD, la data absolvirii gimnaziului Regina Maria din Tg. Neamț, sau contravaloarea acestora, și pe cale de consecință:

Obligă pârâtul SRI să restituie reclamantului, în calitate de moștenitor al autorului, BD, o medalie și o diplomă absolvire, primite de autorul reclamantului, BD, la data absolvirii gimnaziului Regina Maria din Tg. Neamț, sau contravaloarea acestora în sumă de 1000 lei.

Respinge ca nefondate capetele de cerere formulate de reclamantul NG având ca obiect obligarea pârâtului SRI la plata sumei de 20000 lei cu titlu de daune morale pentru distrugerea documentelor din arhiva personală a autorului BD.

Respinge ca nefondat capătul de cerere formulat de reclamantul NG având ca obiect obligarea pârâților BNR și MFP la plata de daune morale pentru refuzul de restituire a bunurilor pe cale administrativă.

Menține din sentința apelată dispozițiile privind modalitatea de soluționare a capetelor de cerere formulate de reclamantul NG având ca obiect restituire în natură a 4 monede și a unei verighete de aur sau contravaloarea acestora, precum și obligarea la plata lipsei de folosință a acestor bunuri.

Obligă pârâtul SRI să îi plătească reclamantului suma de 120 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în fond și apel.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi: 07.12.2015.

JUDECĂTORI,
DM și LF

Grefier,
MM

Red./tehnored. D.M. 23.12.2015/tehnored. M.M. 29.12.2015, ex. 13
Fond: M.L.C

Cu opinia separată a doamnei judecător GB în sensul admiterii apelului declarat de reclamantul NG împotriva sentinței civile nr. 729 din 18.03.2015 a Judecătoriei Tîrgu Neamț și astfel a schimbării în totalitate a sentinței apelate și în consecință a admiterii acțiunii formulate de reclamant.

Reclamantul NG a solicitat în contradictoriu cu pârâta BNR obligarea acesteia la restituirea unui număr de 4 monede din aur cu un conținut de 23,12 g aur fin, dar și a unei verighetă cu o greutate de 1,22 g aur fin, bunuri descrise în Procesul verbal din 30.11.1966 și în recipisa din 13.12.1966, înscrisuri eliberate, în copii, de către Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității Statului la data de 30.08.2013 din dosarul de urmărire al avocatului BD (D), decedat la 15.07.1973, al cărui moștenitor legal s-a declarat titularul căii de atac.

Reclamant a mai solicitat și obligarea în solidar a pârâților BNR și a MFP la plata sumei de 8000 lei cu titlu de lipsă de folosință a bunurilor menționate mai înainte, dar și obligarea pârâtului SRI să îi restituie o medalie și o diplomă de absolvire a gimnaziului Regina Maria din Tîrgu Neamț, iar în cazul imposibilității de restituire a bunurilor, în natură, la plata sumei de 1500 lei; obligarea aceluiași pârât la plata sumei de 20.000 lei cu titlu de daune morale pentru distrugerea documentelor din arhiva personală și familială a avocatului BD (D), conform procesului verbal din data de 15.04.1967, precum și obligarea pârâților BNR și a MFP la plata sumei de 5000 lei cu titlu de daune morale pentru refuzul restituirii bunurilor pe cale amiabilă, dar și plata cheltuielilor de judecată corespunzătoare.

Reclamantul a arătat că la data de 15.07.2013 a solicitat Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității accesul la dosarul întocmit de fosta Securitate autorului său,

avocatul BD (D), decedat la data de 15.07.1973, dar și restituirea obiectelor și a înscrisurilor ridicate din arhiva personală și profesională cu ocazia percheziției din data de 23.11.1966, la care a fost martor.

În aceste condiții, la data de 26.09.2013 i s-au eliberat copii după documentele din dosarul autorului său, dar și unele dintre înscrisurile confiscate de la acesta, din conținutul proceselor verbale întocmite de fosta Securitate la data de 23.11.1966 și la data de 15.04.1967 rezultând că o parte din înscrisurile confiscate – respectiv 6 agende, 125 de scrisori, 125 file de însemnări, memorii, plângeri, adnotări și 7 caiete cu diverse alte însemnări – au fost distruse prin ardere.

Tot din cuprinsul comunicărilor realizate de CNSAS a rezultat și că, în urma unei percheziții dispuse de fosta Securitate, de la autorul său s-au ridicat 4 monede și o verighetă din aur care au fost predate BNR la data de 30.12.1966. La data de 02.10.2013 a solicitat BNR să îi restituie obiectele din aur, iar prin adresa nr. 2145/10.10.2013 aceasta a recunoscut primirea obiectelor, care ulterior ar fi fost valorificate în folosul statului român. Pârâta BNR a menționat că de la data de 31.12.2009 nu mai are calitatea de reprezentantă a Statului Român în cauzele privind restituirea metalelor prețioase și că mai poate restitui astfel de obiecte doar în baza unui titlu executoriu, respectiv a unei hotărâri judecătorești.

Având în vedere faptul că pârâții BNR și MFP au folosit obiectele din aur un timp îndelungat (peste 48 de ani), perioadă în care autorul său și el însuși au fost lipsiți de această posibilitate, a solicitat obligarea celor doi pârâți să îi plătească echivalentul lipsei de folosință pe baza dobânzii legale din anul 1966 până în prezent, respectiv suma de 8000 lei, dar și suma de 5000 lei cu titlu de daune morale pentru refuzul de restituire pe cale amiabilă a obiectelor din aur.

Pornind de la aceleași argumente, având în vedere că SRI este succesorul în drepturi și obligații al fostei Securități, solicită ca acesta să îi plătească daune morale pentru distrugerea documentelor confiscate din arhiva autorului său.

Apelantul reclamant NG are calitatea de moștenitor legal al autorului BD (D), decedat la data de 15 iulie 1973, cu ultimul domiciliu în satul/comuna Agapia, județul Neamț, respectiv este nepot de soră (în realitate de frate).

Defunctul BD (D) a avut calitatea de persoană supusă opresiunii regimului comunist, prin intermediul organelor sale de poliție politică, respectiv fosta Securitate a statului, situație probată cu documentele puse de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității Statului la dispoziția apelantului reclamant din dosarul de anchetă nr.687 înregistrat în evidența fostei UM 0176 Bacău, arhivat operativ sub nr.3574 la data de 31.08.1967, în mai multe volume.

Astfel, la data de 23 noiembrie 1966 a fost dispusă de către un anchetator penal de securitate din cadrul Secției Anchete Penale a Direcției Regionale MAI Bacău, în baza unei ordonanțe, efectuarea unei percheziții domiciliare la locuința lui BD din comuna Filioara, raionul Tg. Neamț, județul Bacău cu scopul de a găsi și ridica materiale ce ar fi servit activității infracționale, având în vedere că acesta era învinuit de săvârșirea infracțiunii de „*uneltire contra ordinii sociale*” potrivit art.209 pct.2 lit. a din codul penal al RSR.

Potrivit procesului verbal de percheziție domiciliară întocmit la acea dată, aflat la filele 27-28 dosar fond, a rezultat că, la data menționată mai înainte, au fost identificate și ridicate mai multe înscrisuri, respectiv: un carnet de membru de al Partidului Național Liberal eliberat pe numele unei alte persoane, un număr de patru foi de hârtie pe care erau consemnate orele de transmisie, în limba română, a mai multor posturi de radio (ex. Europa – liberă, Vocea Americii, etc.), o fasciculă tipărită în anul 1941 intitulată „*brevet de la mine către Țară*” de Ion Antonescu, compusă din 14 file, o parte(foaie) din ziarul „*Îndrumarea*” nr.73 din 24 mai 1937 al PNL, un număr de șase file dintr-o revistă reprezentându-i pe Hitler și Antonescu în timpul războiului, la 30 ianuarie 1943, o hartă a României din anul 1927, un număr de 14 broșuri având conținut mistic religios sau având portretul reprezentanților dinastiei regale, mai multe

caiete/agende cu însemnări, dar și diverse plicuri și alte scrieri, precum și mai multe file cu anumite însemnări, cereri, plângeri, chitanțe, etc.

O săptămână mai târziu, același anchetator de securitate a consemnat în procesul verbal olograf încheiat la data de 30 noiembrie 1966 că, în baza ordonanței de percheziție emisă, dar și a declarațiilor făcute în anchetă de către BD (D) care a precizat că, în locuința sa din comuna Filioara, raionul Tg. Neamț, deține monede din aur, împrejurare în care s-a deplasat la locuința acestuia și, în prezența soției celui cercetat, sub scara de ciment de la intrarea în casă, a identificat o cutie de cremă, având un capac albastru, în interiorul căreia au fost găsite, învelite în hârtie, un număr de patru monede dintr-un metal galben, despre care s-a stabilit ulterior că erau din aur.

În procesul-verbal dactilografiat încheiat la data de 30 decembrie 1966 s-a consemnat că au fost predate și primite pe lângă cele patru monede din aur, verificate de Inspectoratul de Marcare, descrise în amănunt, și a unei verighete din aur cu inscripția „Elena 20 II.1950” despre care s-a reținut că a fost abandonată, fără proprietar, bunuri care au fost confiscate în baza Decretului nr.210/1960.

Anterior, în cuprinsul recipisei de primire – predare seria A nr.007655 din 13 decembrie 1966, făcând trimitere la percheziția suplimentară realizată la data de 30 noiembrie 1966, s-a consemnat faptul că bunurile și valorile supuse confiscării aparțineau „arestatului BD.”

Ulterior, în cuprinsul „Ordonanței de refuzarea pornirii procesului penal”, întocmită la data de 13 februarie 1967 de Secția Anchete Penale a Direcției Regionale Bacău din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, respectiv de către organele fostei Securități a statului s-a hotărât, analizând materialele rezultate din anchetele prealabile de urmărire penală, refuzul pornirii procesului penal pentru infracțiunea de uneltire contra ordinii sociale din RSR pusă în sarcina lui BD (D) și a altor persoane cercetate împreună cu acesta, în același dosar, dar și refuzul de a porni procesul penal pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art. 268 și art.431 din cod penal în vigoare la acea dată, infracțiuni de care au fost bănuți BD (D) și NG, acesta din urmă fiind titularul pretențiilor din cauza de față, respectiv al căii de atac exercitate. Ca măsură dispusă împotriva tuturor persoanelor care au fost cercetate s-a hotărât alături de confiscarea unei sume de bani de la un alt cercetat, dar și a monezilor de aur (cocoșei napoleoni) ridicați de la BD, alături de materialele interzise ridicate și „demascarea numiților.....într-o adunare de influențare obștească ce se va organiza în comuna Filioara, raionul Tg. Neamț.”

Această adunare de influențare obștească s-a organizat în comuna Filioara, raionul Tg. Neamț, la Căminul Cultural din satul Agapia, în prezența unui număr de aproximativ 500 participanți, potrivit celor consemnate în procesul verbal olograf încheiat la data de 26 martie 1967, aflat la filele 43-51 dosar fond.

În cuprinsul acestui proces verbal, reprezentând dovada atrocităților unui regim ale cărui efecte nu vor fi șterse încă foarte mult timp, atitudinea autorului BD (D), pe care până și moralistii acelor timpuri, căpetenii ale orânduirii (membri de CAP), în glorificarea realizărilor vremurilor, nu au avut cum să nu-l recunoască ca fiind „gospodarul satului”, a fost una de demnitate, caracterizată prin aceea că „și-a cerut iertare” și a promis „că în viitor se va îndrepta”, spre deosebire de alte luări de poziții, aparținând altor bănuți, unii cu poziții de intelectual (ex. preotul CG), care au ținut să adopte atitudini/poziții pe care nici măcar rezultatul cercetărilor organelor de securitate nu le-au dezvoltat.

În cuprinsul unui alt proces verbal încheiat la data de 15 aprilie 1967 întocmit de Secția de Anchete Penale din cadrul Direcției Regionale Bacău a MAI s-a consemnat faptul că s-a procedat la distrugerea prin ardere a materialelor confiscate la data de 23 noiembrie 1966 de la BD (D), menționate mai înainte, la momentul expunerii bunurilor care au fost identificate cu ocazia efectuării percheziției realizate la acea dată.

Înregistrarea și conservarea dosarului de anchetă cuprinzând actele prealabile de urmărire penală care l-au vizat pe autorul menționat mai sus, respectiv BD (D), „demascat” de

organele de securitate la data de 26 martie 1967, în arhiva Secției „C” (rămasă necunoscută, nelămurită ca și destinație).

Între actele depuse la dosarul cauzei puse la dispoziția apelantului reclamant NG, în calitate de moștenitor legal al autorului BD (D) de către Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității Statului, regăsim diferite dovezi privind studiile (liceale și superioare) autorului care a dobândit, în final, calitatea de avocat la data de 03.03.1932, documente eliberate sub autoritatea Regatului României, formă de organizare statală, specifică acelei perioade, precum și înscrisul mistic, religios identificat de organele fostei Securități, care reprezenta de fapt un certificat de botez al defunctului, dar și alte înscrisuri/demersuri efectuate de acesta în vederea desfășurării ulterioare a profesiei. La toate acestea s-au adăugat și alte documente ulterioare cercetărilor penale care au făcut obiectul dosarului operativ nr.3574 din 31.08.1967.

Astfel, au fost depuse mai multe înscrisuri care pot dovedi că efectele, consecințele negative ale cercetărilor declanșate în anul 1966 împotriva defunctului BD (D) nu s-au epuizat niciodată, că acestea i-au marcat definitiv viața, transformându-l, marginalizându-l și condamnându-l, în final, la o sărăcie imposibilă, incompatibilă cu statutul avut anterior și cu posibilitățile recunoscute chiar și de organele de represiune.

Un aspect deosebit de important, în măsură să afecteze, în continuare, imaginea și deci amintirea defunctului BD (D), fost primar al comunei Filioara pe timpul guvernării PNL, dar și avocat, timp de aproximativ 17 ani, se referă la mențiunea din cuprinsul „*Ordonanței de refuzarea pornirii procesului penal*”, întocmită la data de 13 februarie 1967 de Secția Anchete Penale a Direcției Regionale Bacău din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, potrivit căreia s-ar fi stabilit că aproximativ timp de 20 de ani acesta ar fi practicat „*acte de inversiune sexuală*” și că, ultima dată ar fi comis astfel de fapte în anul 1966, cu nepotul său, NG, la acel moment în vârstă de 37 de ani, care are în prezent calitatea de apelant reclamant în cauza de față.

Această remarcă, preluată chiar și de opinia majoritară în argumentarea soluției de față, adoptată în complet de divergență, poate păstra o îndoială nejustificată asupra preocupărilor defunctului BD (D) și implicit și a titularului pretențiilor invocate în cauză, motiv pentru care se impun a fi reținute următoarele:

Astfel, homosexualitatea a ajuns subiect de dezbatere, pentru prima dată în istorie, în 1936, "*inversiunea sexuală*", fiind prima denumire dată de legea românească pentru relațiile intime între persoane de același sex. Articolul 431 din codul penal din 1936, revizuit în 1968 de Marea Adunare Națională a Republicii Socialiste România, pentru care a fost cercetat și BD (D), incrimina "*actele de inversiune sexuala săvârșite între bărbați sau între femei, dacă provoacă scandal public cu închisoarea de la șase luni la doi ani*".

În realitate, fostul articol 431 din codul penal anterior, a fost utilizat și a devenit un instrument de teroare și abuz, fiind utilizat de regimul comunist, condamnat deja de istorie, dar și la nivel oficial, ca o pârghie pentru întărirea controlului social. Astfel, orice persoană dubioasă, neloială statului, a percepțelor considerate corecte, „*sănătoase*” la acea dată, putea fi pusă sub incidența acestor prevederi și pedepsită de fostul regim, chiar dacă persoana în cauză nici măcar nu era o minoritate sexuală.

Pentru fosta Securitate, fostele prevederi ale articol 431 din codul penal anterior erau utilizate ca un instrument de șantaj, prin intermediul cărora cei acuzați de faptele descrise, ajunși sub incidența cercetărilor, anchetelor penale efectuate de reprezentanții structurilor de securitate, cu atribuții de cercetare penală la acea dată, erau obligați să devină turnători, cel mai adesea persoanele care refuzau sfârșind închiși și abuzați în închisori.

Faptul că prin „*Ordonanței de refuzarea pornirii procesului penal*”, întocmită la data de 13 februarie 1967 de Secția Anchete Penale a Direcției Regionale Bacău din cadrul Ministerului Afacerilor Interne s-a reținut refuzul organelor de opresiune de la acea dată de a porni procesul penal pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute și pedepsite de art.431 din cod penal, în vigoare la acea dată, de care au fost bănuți BD (D) și NG, nu mai dă dreptul, în prezent, nici măcar unei instanțe de judecată să arunce îndoiala cu privire la comportamentul și condiția morală a celor

cercetați la acea dată. Aspectele au fost definitiv examinate la acea vreme, dovada nevinovăției fiind probată categoric prin netrimiteră în judecată a lui BD (D) și NG, în condițiile în care o astfel de soluție era de regulă una de excepție.

Simulacru intitulat „*adunare de influențare obștească*”, organizat în comuna Filioara, raionul Tg. Neamț, la Căminul Cultural din satul Agapia, consemnat a se fi desfășurat în prezența unui număr de aproximativ 500 participanți, potrivit celor reținute în procesul verbal olograf încheiat la data de 26 martie 1967, nu poate fi asimilat în niciun caz unui „proces”, neîndeplinind niciuna dintre cerințele noțiunii de instanță. Astfel, cum s-a consemnat, întrunirea cu pretenții de reeducare morală, de îndreptare s-a desfășurat în prezența unor „membri CAP, cadre didactice, salariații comunei Filioara, invitați de - ai lor ...precum și cetățeni din comunele învecinate...”, din prezidiu făcând parte numai persoane cu funcții de conducere în partidul unic de la acea vreme, dar și în administrația locală, având același criteriu de selecție, semnatori ai procesului verbal încheiat fiind numai ofițeri de securitate.

Opinia separată pe care am înțeles să o formulez, urmare a completului de divergență, vizează în special respingerea ca nefondate a cererilor formulate de reclamantul NG de obligare a pârâtului SRI la plata sumei de 20.000 lei cu titlu de daune morale pentru distrugerea documentelor din arhiva personală a defunctului BD (D), dar și pentru respingerea capătului de cerere privind obligarea pârâților BNR și MFP de a plăti daune morale pentru refuzul de restituire a obiectelor din aur pe cale administrativă. De asemenea soluția diferită vizează și înlăturarea mențiunii privind modalitatea de rezolvare a cererilor formulate de reclamant privind restituirea în natură sau în echivalent a obiectele din aur confiscate, dar și a refuzului obligării la plata lipsei de folosință pentru aceste bunuri.

Astfel, distrugerea obiectelor din arhiva personală a defunctului BD (D) a fost probată cu procesul verbal încheiat la data de 15 aprilie 1967, după ce a fost stabilit în mod definitiv faptul că acesta nu este vinovat de comiterea niciunei fapte, nefiind dispusă trimiterea sa în judecată. Chiar dacă, în general, înscrisurile distruse, prin ardere, reprezentau mai mult caiete, agende dedicate uzului personal, extrase din anumite publicații, broșuri, scrisori sau alte consemnări, precum și anumite înscrisuri având caracter religios sau o hartă a României Mari, din 1927, pierderea de către defunctul BD (D) a acestor bunuri a reprezentat pentru tot restul vieții afectarea înțelegerii trecutului.

Prin urmare, dincolo de interesul strict profesional, adevărul despre trecut îmbracă și alte forme, inclusiv morale, drept ce poate coincide în situația altora, „*dreptului de a nu uita*” dar și „*dreptului de a ști*”, dreptul de acces personal la datele despre sine, care poate fi și de interes pentru terți, face parte, până la urmă, și din dreptul la o memorie socială.

Acceptând cu ușurință că distrugerea documentelor personale care au aparținut defunctului poate fi scuzabilă, datorită practicilor existente în acel timp, în condițiile în care, mai mult decât atât, în situația de față nu a existat nicio justificare, întrucât nu a existat nicio decizie dată de instanță, vom ajunge, în final, să nu mai avem posibilitatea să sancționăm derapajele unui regim pe care-l putem considera încheiat și, astfel mai apreciem asupra gravității ștergerii memoriei societății, la rândul ei, compusă din memorii individuale.

● Pierderea suferită de defunctul BD (D) căruia i s-a interzis pentru totdeauna dreptul la o viață socială corespunzătoare pregătirii sale, fiind exclus din profesia de avocat și împiedicat să ocupe orice altă funcție decentă, deși avea toate recomandările unui intelectual, sfârșind într-o stare de sărăcie lucie, cu o pensie de membru CAP, pe care acesta a numit-o/characterizat-o într-un memoriu „*pensie de bătrânețe în sumă de 348 lei*”, vine să completeze pierderea identității sale, prin distrugerea abuzivă a unei părți din înscrisurilor pe care le avea în arhiva personală, confiscate de către organele de securitate la percheziția din data de 23 noiembrie 1966. Această ultimă pierdere este una incomparabilă valoric, astfel că suma indicată de moștenitorul defunctului, cu titlu general de reparație este doar o simplă echilibrare simbolică, care nu ar fi niciodată în măsură să compenseze pe deplin pierderea suferită.

Aceeași remarcă, fundamentată pe abuzul de forță gratuit al autorităților de la acea vreme, privește și măsura confiscării obiectelor din aur, respectiv al celor patru monede și a

verighetii care au fost găsite la percheziția din 30.11. 1966, după arestarea lui BD (D), în locuința acestuia. Nu se poate susține că mențiunea organelor de securitate referitoare la faptul că verigheta a fost abandonată era și una reală, întrucât inscripția „Elena 20 II.1950” poate reprezenta dovada că acest bun a aparținut mamei soției defunctului BD (D), respectiv soacrei acestuia, al cărei nume era „Elena”, potrivit mențiunii din certificatul de deces al lui BN.

Apărarea că după data de 31.12.2009, BNR nu mai are niciun atribut în restituirea obiectelor de aur confiscate, urmare a epuizării efectelor OUG nr.190/2000, nu poate fi primită. În fața instanței de fond, reclamantul NG, în calitate de moștenitor al defunctului BD (D) și-a precizat acțiunea arătând că înțelege să solicite bunurile din aur confiscate sau echivalentul lor, pe calea proceduri speciale sau a dreptului comun, în situația în care cererea nu mai este reținută a fi în termen, respectiv pe calea unei acțiuni în revendicare, ca o consecință a faptului că abia în anul 2013 reclamantul a avut acces la dosarul unchiului său, o dovadă fiind și copia procesului verbal încheiat la data de 26.09.2013 la sediul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității Statului.

Soluția adoptată de prima instanță în ce privește acest capăt de cerere, de respingere a pretențiilor, pe excepție – fie a tardivității fie a inadmisibilității – în condițiile în care există dovezi clare de confiscare abuzivă a bunurilor, fiind acreditată chiar ideea valorificării lor ulterioare, în interesul statului român, reprezintă o soluție greșită, fiind încălcat dreptul părții la un proces echitabil, prin refuzul instanței de a da o soluție cererii pe fond și astfel, o satisfacție de realizare efectivă a dreptului său de acces la o instanță independentă și imparțială.

Poziția instanței de fond nu a fost censurată ulterior nici de instanța de control judiciar care, în opinie majoritară, a sugerat că reclamantul a luat cunoștință în mod direct de măsura dispusă în urma percheziției realizată de organele de securitate în luna noiembrie 1966. Astfel, se omite faptul că reclamantul a avut calitatea de martor asistent, alături de B(B) N, mătușa și nu mama sa, cu ocazia percheziției realizată pe data de 23 noiembrie 1966 când, au fost confiscate bunurile personale ale defunctului BD (D) și nu la data de 30 noiembrie 1966 când s-a realizat ridicarea bunurilor din aur identificate cu ocazia efectuării percheziției suplimentare de la acea dată.

Nu poate fi primit argumentul referitor la faptul că reclamantul cunoștea despre măsura reținerii bunurilor din aur de la momentul confiscării și că acesta nu trebuia să aștepte un răspuns/o confirmare de la Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității Statului. Nu ar fi fost posibil ca reclamantul să adreseze o cerere concretă de restituire a bunurilor din aur sau a echivalentului lor în absența unor date concrete privind natura/cantitatea/calitatea acestora. Indiferent dacă ar fi fost martor sau dacă ar fi luat cunoștință de eveniment în alt mod, reclamantul NG nu era în măsură să adreseze o cerere unei/unor autorități în lipsa unor mențiuni exacte.

Mergând pe aceleași justificări invocate și în acordarea daunelor morale privind bunurile personale confiscate cu ocazia percheziției din 23 noiembrie 1966, aceleași rațiuni se impun și pentru acordarea daunelor morale în ce privește refuzul soluționării cererii de restituire a bunurilor din aur, care au tot o natură personală, bunuri confiscate la data de 30 noiembrie 1966 sau a echivalentului lor în situația în care au fost valorificate.

De asemenea, defunctului BD (D) i-au fost confiscate fără niciun drept bunurile din aur, măsura fiind una abuzivă, nefiind dovedit niciodată că acesta ar fi comis vreo infracțiune, întrucât nu a fost trimis în judecată. Măsura confiscării, păstrată fără niciun temei și după „demascarea” publică din 26 martie 1967, dar și utilizarea bunurilor timp îndelungat, indicat de reclamant la peste 48 de ani, impune acordarea unei despăgubiri cu titlu de lipsă de folosință, cu o sumă ce poate fi apreciată, raportat la termenul general de prescripție a dreptului material la acțiune.

Prin urmare, în temeiul **art.480 alin.2 și 3 cod procedură civilă**, urmare a admiterii apelului formulat împotriva sentinței civile nr. 729 din 18.03.2015 a Judecătoriei Târgu Neamț și

a schimbării în totalitate a sentinței civile nr. 729 din 18.03.2015 a Judecătoriei Târgu Neamț se impune admiterii acțiunii formulate de reclamantul NG.

**Președinte,
judecător GB**

Red./tehnored. G.B.27.03.2016/tehnored. M.M. 28.03.2016, ex. 13

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO